

Hľadať vzduch na dne slamky

Vpravo. Vľavo. Rovno. Rovno. Vľavo a potom to bude oproti modrej budove. Povedala len toľko. Nebola som stratená. Len som chcela počuť ľudský hlas. A možno len cítiť ľudský vzduch.

Mala som tri dni na premyslenie. Pôjdem tam, alebo? V mysli som si opakovala jediné – vždy existuje východisko. Nech sa stane čokoľvek. Dobré i zlé.

V prvý deň som na spodku pohára po vynikajúcej rannej tureckej káve sledovala usadeniny. Pripomínali mi vykrivené ústa smajlíka s jedným okom. Siahla som do našej knižnice a čítala si Fitzgeralda. Jednoducho som naňho dostala chuť. Byť tak slávna. Alebo prekliata? Alebo všetko v jednom?

V druhý deň som ležala na posteli s hlavou pod posteľou a paranoidne sledovala pohyby pod ňou. Videla som len prach, starú handru, zakotúľanú ceruzku, zasoplenú vreckovku a švihadlo. Spomienky na detstvo spôsobili v mojej hlave hurhaj. Zapla som notebook a otvorila skicár. Len tak mimovoľne som začala kresliť haky-baky. Keď za mnou prišiel do izby môj šesťročný brat, povedal, či sa s ním nejdem zahrať Bulancov ako kedysi. Súhlasila som. V mysli som však mala len kosoštvorce.

V tretí deň som sa rozhodla nežiť. Bolo to ťažké. Tak som si deň rozdelila na tri doby. Pred. Počas. A po. Chcela som, aby bolo po, ale zároveň som dúfala, že to pred bude trvať stále. Aby nemuselo prísť počas.

Mama vraví, že som nadaná, ja si myslím, že mi preskakuje.

Usadeniny. Švihadlo.

Kedy som v ten deň vstala, ťažko povedať. Cítila som sa atempolárne. Nechcela som vyliezť spod periny. Bála som sa pozrieť pod ňu. Bála som sa piť kávu. Bála som sa zapnúť počítač. Bála som sa čítať.

Že vraj nemám pred ňou nič tajiť. A so všetkým sa jej zdôveriť. Mama. Áno, tá musí vedieť všetko. Aj konzistenciu môjho hovna v záchode.

Že vraj je na mňa pyšný a že som najkrajšia a najšikovnejšia dcéra. Oco. A ja som jeho jediná dcéra. A minule mi zhorel čaj.

Že vraj som najhoršia v celom kozme. Brat. Len preto, že som si z jeho obrázka supermana spravila záložku do Steinbecka.

O babkách a dedkoch len v dobrom. Práškový cukor z buchiet mám ešte teraz na tričku.

V ten deň som sa nepokreslila. Špirálu, rúž i mejkap som nechala lačne na policičke v kúpeľni. Iba vlasy som si zmaľovala dočierna. Aby som pôsobila tmavšie a tajomnejšie. Tak by to popísala Diana. Kamoška. Mám ju rada, aj keď mi minule zmazala celý denník vo worde. Potrebuje trochu dospieť. A hlavne jesť viac halušiek.

Zúfalo som nazerala do skrine. Komíny len tak padali. Zlosť sa stupňovala. Napätie sa dalo roztaviť. Popísať to rezaním by bolo v tej chvíli veľmi klišéovité. Dala som si spodné prádlo. Teda, bielizeň. Čiernu, a to naschvál! A top bez ramienok. A dlhú letnú sukňu po zem. A vzala som si značkovú kabelku. Taká odeto-nahá som vošla do výťahu. Mama mi dala poslala vzduchom krížik na čelo. Oco mi zamával klobásou a chlebom v ruke. Brat držal v ruke tablet ako obetný dar. Ahojte.

Cesta na mestskú mi trvala polhodinu. V parku som sa zdržala na pokec s vtákmi a monológ s fontánou. Štyridsaťdvojkou som prišla na vlakovú stanicu, kde som od hladu zhltna staničný hamburger. Zle mi bolo ešte nasledujúce tri hodiny. Cestou som pozorovala ľudí vo vlaku. Ale nepamätám si ani jedného. Pamätám si len zdochnutú muchu na okienku. Hnus.

V Bratislave som sa zložila. Zostala som sedieť na lavičke oproti pošte a kukala som do blba. Z kabelky som vylovila starý bloček z nákupu, zelené pero, dve hygienické vreckovky, balzam na pery, fascikel s papiermi, žuvačky a lak na nechty. A tak som si ich namachlila.

Akurát som si natierala prstenník pravej ruky, keď sa rozpršalo. Svoju nenávisť k dáždnikom som pretavila do kúpy XXL pršiplášťa. Chodila som po meste ako mátoha, ale bolo mi zo jedno. A zas som vyhladla. Dobre mi padol nachos a pomarančový džús. Všetko bolo ok, pokiaľ mi nezazvonil mobil. Už ma majú. Čakajú na mňa.

Na upokojenie som si kúpila lentilky. Výhradne nemám rada ružové, tie som hádzala nenápadne na zem. Volala mi mama, či som trafila. Odvetila som jej, že stále hľadám sever. A že či nevie, ako je to s tým machom na stromoch. Zložila mi s tým, že si z nej nemám strieľať, dokonca ani so slepými nábojmi.

Posledná lentilka bola žltá. Obal skončil v kríkoch. Cítila som sa dosť slabo na to, aby som hľadala kôš alebo si obalom z lentiliiek zapratala už dosť plnú kabelku. Pršiplášť som si zložila. Hľadiac na dúhu som predsa len nastúpila na mestskú.

A potom som sa panej s malým psíkom spýtala na cestu. Už som bola sakra blízko. Potrebovala som spomaliť.

Ahoj, Didi. Máš chvíľku čas? Nadiktovala by si mi, prosím ťa, recept na guláš? Mami, myslíš, že je hriech nemilovať seba samého? Oci, čo si myslíš o čiernej diere? Babi, dedko, čo tak ísť cez víkend do divadla?

Vpravo. Vľavo. Rovno. Rovno. Vľavo a potom to bude oproti modrej budove.

Modrá budova. Vidím ju. Aj kosošvoce. I usadeninu. I švihadlo. Skáč, dokiaľ ti nepreskočí. Smial si mi kedysi brat. A tak som skočila.